

OH Leuven-coach Emilio Ferrera blijft zen bij alle onheil

‘Me amuseren, dat wil ik niet meer loslaten’

Altijd als het bodemt, koopt iemand het aandeel Emilio Ferrera. Tien jaar geleden Club Brugge, dit seizoen OH Leuven. En dus sprong Emilio nog maar eens in het diepe. ‘Ik vind dat ik zelden eerlijk ben behandeld.’

HANS VANDEWEGHE

Gisterenavond speelde Oud-Heverlee Leuven zijn voorlaatste wedstrijd van de reguliere competitie op het veld van kampioen AA Gent. Volgende week volgt nog een laatste thuiswedstrijd tegen Club Brugge. De uitslag van gisteren, die u op een andere plaats in de krant vindt, doet er allicht weinig toe. Volgende week valt de beslissing voor de club: zakken als zestiende en een collectieve depressie, vervroegd op rust als vijftiende en volgend jaar beter, of alsnog Play-off II, wie weet?

Wat er ook van zij, Emilio Ferrera won tot gisteren veel harten van veel voetbalfans, ook buiten Leuven. Fris, snel, aanvallend voetbal en wedstrijden winnen. Eindelijk weer eens goede punten voor zijn cv.

(aarzelt) “Ja, en zonder dat ik het wil. Ik was goed in Dender, ik had geen ambitie meer om in eerste klasse te trainen. Na mijn historie in Genk was ik klaar: zo wilde ik het niet meer. Ik weet het, ik heb dat al eerder gezegd. Na mijn ontslag bij Club Brugge, waar ik ook niet eerlijk ben behandeld, en toen ik in Xanthi moest vertrekken terwijl we vijfde stonden. Ik vind dat ik zelden eerlijk ben behandeld.

“Voor jou ligt ook weer dat lijstje met de clubs die ik trainde. Dat is een lang lijstje, dat klopt, maar ik ben ook al 21 jaar trainer en sinds 1999 in de eerste klasse.”

Het ontslag in Genk na één speel-dag, was dat...

“...Het summum, du jamais vu in België. Ik hoor soms trainers klagen over de manier waarop ze aan de deur zijn gezet, door een telefoontje op een spelersbus bijvoorbeeld. Mij hebben ze zelfs niet gebeld. Ik wist van niks, de pers wel. Om 6.30 uur kreeg mijn vrouw een sms van een vriendin. ‘Jammer voor Emilio’, stond er. ‘Tu es licencié?’, zo maakte ze mij wakker. ‘Non’, zei ik nog. Wel dus. Daar ben je niet goed van, na één wedstrijd, en de manier waarop: zo onrespectvol.

“Op dat moment verlies je alles: je werk, maar ook je eigenwaarde en het geloof in de mensen. Ik heb mij opgesloten, weken, maanden, ik wilde niemand zien. Ik had met niemand in het voetbal nog contact. Niet dat ik zelfmoordneigingen had of zo, maar ik had nergens zin in. Enfin, ik ben wel onmiddellijk met het gezin naar Marseille vertrokken. Voor een beetje ontspanning. En ik ben natuurlijk trainingen gaan bekijken van Marco Bielsa (*de mythische Argentijnse trainer, HVDW*) bij Olympique. Het bleef mijn vak en de essentie is altijd hetzelfde: trainen, of hoe maak ik spelers beter? Thuis ben ik alleen naar mijn kinderen gaan kijken bij Dender, en zo ben ik daar na vier maanden in alle stilte en rust begonnen als trainer.”

De realityserie *Slijk van de VRT* volgde jou. Je leek je te amuseren.

“Dender was een verademing en ik kan het elke trainer aanraden. Derde klasse is geen degradatie of een vernedering als je vanuit eerste komt, het is een terugkeer naar de basis: training geven, spelers beter maken, dingen uitproberen en vooral... geen bestuur, of sponsors of pers die je op de vingers kijken. Of een bestuurder, zoals bij Club Brugge, die zei dat ik de enige trainer was die flankspelers niet nuttig vond. Terwijl ik die wél nuttig vind, maar niet geloof in een dubbele flankbezetting, wat toch een groot verschil is.

(grinnikt) “Maar bon, ik ben het gewend om kritiek te krijgen die nergens op slaat van mensen die er niks van kennen. Dus ja, misschien ben ik gek om terug te keren naar eerste klasse. Maar dit was Leuven en dat is een oude liefde. Ik heb hier gevoetbald, bij Stade dan, ik heb hier vrienden, en dit was niet de eerste keer dat we in gesprek waren. De eerste twee keren haakten zij af – ik had zelfs al een keer mijn valiezen gepakt in Saudi-Arabië – en de derde keer kón ik niet omdat ik naar Genk ging, maar dit was het goeie moment.”

Weer in die schopstoel. Vroeg of laat bellen ze en zeggen ze: ‘Sorry, het is voorbij.’

“Karen (*zijn vrouw, HVDW*) was er niet voor. Ik denk dat ze wel ziet dat het goed gaat, ondanks de penibele positie waarin we ons bevinden. Natuurlijk ben ik niet op mijn gemak. Voor de club wil ik dat we in eerste klasse blijven. Voor de club, niet zozeer voor mij. Ik ben veel rustiger. Ik ben in Dender een andere trainer geworden. Daar heb ik voor het eerst mijn concept, hoe ik vind dat dit spel moet worden gespeeld, kunnen laten uitvoeren.

“Opdracht nummer één blijft natuurlijk punten pakken, maar dat is niet meer genoeg. Ik vind de weg naar het doel minstens even belangrijk als het doel zelf. Als trainer moet je dertig wedstrijden naar je eigen ploeg kijken, en dan ben ik ook toeschouwer en wil ik kunnen genieten van wat ik zie. Ik heb mij geamuseerd bij Dender en dat amuseren wil ik niet meer loslaten. Ik hoop dat ze kampioen worden, want dan kan hun jeugd ook een niveau hoger spelen.

“Ben ik content er dan vroeger langs de lijn? Dat zou kunnen. Maar dat duurt niet lang. De wedstrijd is nog bezig en bovendien: té content zijn, is nooit goed. (*lacht*) Ik ben vooral content als de goals mooi zijn en als de spelers het goed uitvoeren. →

‘Ik ben het gewend om kritiek te krijgen die nergens op slaat van mensen die er niks van kennen’

“Daarom heb ik veel bewondering voor het werk van Hein Vanhaezebrouck bij Gent. Het is de enige ploeg in België die met een herkenbaar concept speelt. Top hoor, wat die heeft gerealiseerd. Nu hebben ze wat meer moeite, omdat ik de indruk heb dat hun spel trager verloopt. Elke ploeg met een vast concept krijgt vroeg of laat te maken met tegenstanders die weten wat ze moeten doen. Maar daar zal hij wel iets op vinden.”

In België moet je kiezen tussen Hein Vanhaezebrouck en Michel Preud'homme. Dan kies jij natuurlijk Preud'homme.

“Ah ja? Waarom zou ik voor Preud'homme kiezen?”

Vanhaezebrouck wil de bal, jij niet, Preud'homme ook niet. En je hebt met hem samengewerkt en -geleefd in Saudi-Arabië.

“Ten eerste is het fout dat ik de bal niet wil. Ik heb een hekel aan balbezit om het balbezit. FC Barcelona oké, we weten wat die kunnen als ze de bal hebben. Maar de ploeg in Spanje met het meeste balbezit is Rayo Vallecano, met meer balbezit dan Barça, maar die doen daar niks mee. Dan hoef ik de bal niet te hebben.

“Ik heb inderdaad als T2 met Michel Preud'homme gewerkt, in Saudi-Arabië. Enfin, een echte T2 was ik niet maar ik ga niet in detail treden. Ik heb daar kunnen werken als trainer zoals ik dat wilde. Initieel was het de bedoeling dat wij de nationale ploeg zouden doen. Bleek ineens dat het toch een team zou worden en dan moesten we daar fulltime gaan wonen.

“Mijn vrouw moest zich sluiëren als ze buiten kwam, maar in die compound leef je zoals hier, maar dan met goed weer. Dat leven valt best mee, zelfs voor mijn vrouw en kinderen, die dan na een tijdje bij mij zijn komen wonen. Alles is er: supermarkten, sporthal, fitness, zwembad, winkels en restaurants. Noah ging naar de British School en Luca naar het Lycée français.”

Is de band met Michel Preud'homme gebleven?

“Die is onbestaande. Na zijn vertrek hebben we elkaar nooit meer gesproken. Maar zo is Michel. Hij heeft niemand nodig. En euh, ik eigenlijk ook niet. Nu we verhuisd zijn, heeft mijn vrouw gezegd dat er wel eens wat meer mensen over de vloer mogen komen. Voor mij hoeft dat niet. Herken je dat? (lacht) Allez, dan ben ik niet de enige.”

Toen je wegging bij Genk, loofde de eeuwige T2 en clubmonument Pierre Denier je innovatieve manier

► Over de omkopingsgeruchten bij zijn club: ‘Jongens die zich te pletter lopen voor hun club en een gokje wagen op de beloften, gaan we toch niet over één kam scheren met spelers die wedstrijden hebben verkocht, hoop ik?’

‘Misschien was het idioot om terug te keren naar eerste klasse. Maar dit was Leuven en dat is een oude liefde’

van werken. Net als Gert Verheyen destijds als speler bij Club.

“Daar koop ik niks voor, maar ik zeg er meteen bij: het doet mij plezier. Over het algemeen ben ik goed gezien bij de mensen die op het veld staan, die weten wat een training is en hoe voetbal moet worden gespeeld. Minder bij de mensen die op de tribune zitten. Ik ben niet goed in het houden van verkooppraatjes en ik ga dat nu niet meer veranderen. Iedereen is zoals hij is en ik heb absoluut geen enkele spijt van hoe ik ben en wat ik heb gedaan. Maar ik wil wel benadrukken dat ik in Leuven van de tribune helemaal geen last heb. Voorzitter Jimmy Houtput is een heel charmante, intelligente man die geen ego heeft, wat niet vaak voorkomt in het voetbal.

“Misschien klopt mijn timing voor het eerst. Ik was nooit de juiste man op het juiste moment bij de juiste ploeg. Ik ben ook altijd aangeprezen door technici en niet door het bestuur. Dat was al zo bij Club, waar ik bij Michel D'Hooghe op bezoek ging en die zei: ‘Ik ken u niet, maar ik heb vertrouwen in de keuze van Marc Degryse.’ Idem bij Genk.”

Jij bent niet de dokter die overtuigend binnenkomt bij de patiënt en zegt: ‘Ik ga je genezen.’ De gezonde twijfel is bij jou te zichtbaar.

“Ja maar, ze genezen uiteindelijk wel met mij.”

Wat is de methode-Ferrera om zo'n ploeg er bovenop te helpen?

“Ze zaten met de handen in het haar, in Leuven. We komen niet in de zestien, hoe lossen we dat op? Ja, als je niet in de zestien komt, dan kun je moeilijk scoren, natuurlijk. De basis van mijn aanpak is: zo snel mogelijk duidelijkheid, overal en voor iedereen. Ik ben gekomen en heb gezegd: dat is mijn manier van spelen, dat is de veldbezetting en per positie zijn er een aantal regels. Dat zijn de regels.

“Spelers moeten vandaag verschillende systemen aankunnen. Er zijn in het topvoetbal alleen nog maar snelle spelers en ze kunnen allemaal goed genoeg voetballen. Op dat vlak is onze competitie er fel op vooruit gegaan. Een staartploeg leunt dichter dan ooit aan bij de subtop, dat zag je onder meer toen wij tegen Oostende speelden. Stap twee is moeilijker want dan moet je per positie twee man in de kern vinden die de specifieke vereisten van die positie kunnen invullen. Mijn meest opvallende ingreep in Leuven was Yohan Croizet van de vleugel – soms stond die zelfs back – naar de aanval halen.”

Vorige week met dat vermeende gokschandaal, dacht je dan aan een Leuvense gokchinees?

‘Ik hoef niet meer per se terug naar de top. Het plezier gaat voor op het contract. En ik doe geen concessies meer’

“Maar neen, we gaan toch geen jongens die zich te pletter lopen voor hun club en een gokje wagen op de beloften over dezelfde kam scheren als spelers die wedstrijden hebben verkocht, hoop ik?”

Je zat ooit bij Club Brugge, en dat vond je toen een hele erkenning. Wil je terug naar die top?

“Neen, het plezier gaat voor op het contract. En ik doe geen concessies meer.”

Dat krijg je als je in Saudi-Arabië goed hebt verdiend.

“Dat heeft niks te maken met financieel onafhankelijk zijn, maar het geeft een bepaald comfort, dat geef ik toe. Ik wil werken en ik wil mij amuseren. Ik moet werken, want als ik niet werk, ben ik dood. Ik wil ook niet meer zo nodig bewijzen dat ik er wel ben geraakt, ondanks alles. Bij Club had ik dat nog. Zo van, kijk mij hier, jongste zoontje van Spaanse migranten uit Schaarbeek, ik train toch maar mooi Club Brugge.”

We zitten hier met uitzicht op het Josaphatpark, waar het voetbal door de Ferrera's is uitgevonden. Brengt dat herinneringen terug?

“Ja natuurlijk. Het was de mooiste periode in mijn leven: school en voetbal, meer was er niet, ook niet minder. Wij hadden het niet breed, maar mijn ouders zorgden ervoor dat we niks te kort kwamen. We woonden iets verderop bij het station van Schaarbeek, maar hier in dat park hebben we allemaal gevoetbald. Mijn twee broers Cisco en Manu later in het eerste bij Crossing Schaarbeek en Cisco zelfs in eerste nationale. Ik ben negen en twaalf jaar jonger dan Manu en Cisco en ik ging samen met mijn papa kijken naar Crossing.”

Cisco is de vader van Yannick, trainer van Standard, met wie jij niet meer praat. Op bezoek bij jou in Athene in 2009, ontmoette ik Yannick die vol bewondering was voor zijn oom-trainer.

“Toen wel ja. Dat hoor ik nu niet meer. Ik heb gelezen dat hij alleen maar Michel Preud'homme bewondert. En zijn vader heeft ook rare dingen gezegd toen Yannick als trainer in eerste klasse begon. De mensen vragen soms: wat is er gebeurd? Er is niks gebeurd. We zijn te verschillend en we hebben andere waarden. Normaal is dat geen probleem, maar wij zitten toevallig in hetzelfde milieu.”

Het leven is te kort om ruzie te maken, Emilio.

“Ik weet het. Maar we hebben ook niet echt ruzie.”